

► 25 Diciembre, 2021

SEGON NADAL COVID A L'HOSPITAL

ÀLEX GARCIA

L'hospital de Sant Pau de Barcelona viu tensat per la virulenta sisena onada. SOCIETAT / P. 34 I 35

► 25 Diciembre, 2021

Un malalt de covid a l'uci de l'hospital de Sant Pau atès per dues de les infermeres d'aquest servei

DOMINGO MARCHENA
 Barcelona

ALEX GARCIA
 (Fotos)

NADAL ÒMICRON

Com Sísif i el seu repte titànic que no s'acaba mai: així prepara l'hospital de Sant Pau les festes i la lluita contra la sisena onada

L'Obèlix podria caure en aquestes marmites fins i tot amb menhir. Manu Cabañas i Abdel Thilat fan servir pales que semblen rems. Aquí, a les cuines d'aquest transatlàntic de la sanitat pública anomenat hospital de Sant Pau, també es prepara el Nadal i es lluita contra la covid. "Cada dia, 3.000 serveis", expliquen Rafael Ruz i Ester Nadal, cap i coordinadora dels fogons. Perquè el vaixell marxi a tota màquina cal fer malabarismes.

I mil equilibris perquè la travessia, en plena sisena onada i amb l'amenaça òmicron, no es ressentint de les baixes o les vacances. "Ens hem de cuidar perquè també som necessàries", diu l'auxiliar Isabel Martínez mentre prepara els àpats "de les nenes" amb la Pilar, la Teresa, la Marisol, la Maria i la Gisela. Totes treballaran el dia 24. "Les nenes" són les pacients amb anorèxia, que venen a l'hospital de

dia a dinar i a sopar. Parlem del Sant Pau, però podríem parlar del Parc Taulí de Sabadell. Del 12 de Octubre de Madrid. Del Virgen del Rocío de Sevilla. Del Río Hortega de Valladolid. Del Marqués de Valdecilla de Santander. Del Complejo Hospitalario Universitario d'A Coruña. Del... Varien els noms, però la música és la mateixa. Histò-

ries de sacrifici i esperança. I també de cansament i decepció. Maria Paulet, Conchi Erdozain i Maria Asunción Ibáñez, amb més de 40 anys d'experiència cadascuna, eren infermeres jubilades o prejubilades quan van tornar temporalment al servei per vacunar el personal del Sant Pau i alliberar de la càrrega les seves companyes, tan necessàri-

es a la resta de les àrees. Una altra de les vacunadores és l'Àngels, l'esposa del doctor Pere Domingo. El doctor Domingo, coordinador covid i una eminença contra la sida, té més de 65 anys i ja es podria jubilar, però no ho farà. "La plantilla és curta. Aquí em necessiten, i vaig néixer per a això. Per ajudar". Els seus pacients l'adoren. Fa

amb ells el que no va poder amb la mare. Quan tenia 5 anys ja deia que seria metge. I ella li contestava: "Sí, ho seràs, però a mi no em curaràs". Per desgràcia, va tenir raó: va morir d'un limfoma incurable.

La bata nívica del doctor Domingo es veu així gràcies a la bugaderia i a les cosidores del Sant Pau, un dels pocs hospitals amb aquest ofici en plantilla. Els enemics més importants de Lucía Royuela, María Ayala i Ángeles Villalba són la tinta i l'esparadrap. I, esclar, la covid. Les tires i els apòsits deixen cercols, i un boli o un retolador oblidats en una butxaca poden tacar totes les peces d'una bugada industrial i fer malbé el mecanisme de les rentadores.

La Lucía i les altres ho cuiden tot com si fos seu per contribuir a un objectiu comú: arribar a bon port. La Ramendep, de l'Índia, i la Liliana, del Perú, desinfecten amb cura llits perquè puguin ser reutilitzats. Qualsevol doctora, qualsevol infermer de qualsevol hospital elogiarà la tasca de persones com elles, habituades a treballar en habitacions on tota precaució és poca. En una d'aquestes habitacions, la infer-

► 25 Diciembre, 2021

mera supervisora Alba Villalobos hi va viure una escena inesborrable. Una anciana a qui va acariciar es va posar a plorar: "Em pensava que us feia por". L'Alba porta dues xapetes: "Orgull B-0" i "Orgull C-0" (B-0 i C-0 són les àrees de treball d'aquesta professional).

Sí, orgull, però també cansament i decepció. L'hospital es prepara per a la Nit de Nadal amb arbres decorats, llacets vermells i barrets de Pare Noel. El menú per als pacients serà risotto de bolets, lluç amb cloïsses i profiteroles amb xocolata. Altres preparatius són menys festius. Com en el pitjor de la pandèmia, part del vestíbul d'espera de rajos X s'ha cedit per a altres usos i s'ha convertit en una extensió d'urgències. "Una metastasi d'urgències", diu el doctor Domingo. Aquesta és la realitat que molts no volen veure, la necessitat d'ampliacions i de nous hospitals de campanya.

No lluny d'allà, una senyora a qui han pregat que es posés la mascareta ha muntat un escàndol tan gran que ha vingut un vigilant de seguretat. La dona cridava que tenia dret a treure-se-la per parlar per telèfon. De què

"Nosaltres ens hem de cuidar perquè nosaltres també som molt necessàries", diuen les cuineres

El doctor Domingo, coordinador covid, ja es podria jubilar, però no plegarà: "La plantilla és curta"

han servit tantes advertències? "Segurament aquesta senyora era de les que sortien cada tarda a aplaudir al balcó", diu un treballador de l'hospital.

Com un Sísif castigat a iniciar una vegada i una altra un repte titànic. Així encara la sanitat pública el 2022. "Tot va començar fa dos anys, i no sabem quan ni com s'acabarà", lamenta Jordi Mancebo, el cap de l'uci de Sant Pau, que demana un esforç per entendre la senyora de la mascareta. Una de les seves virtuts és l'empatia, malgrat que no en tenen amb ell, ferm defensor de les vacunes, els epidemiòlegs de barra de bar. El doctor Mancebo opina que cal posar el focus en les polítiques erràtiques. "La malaltia és una, però els plans de contenció no són homogenis, ni tan sols en un mateix país, i això crea confusió". Lector voraç, el seu pròxim llibre té un títol molt significatiu: *El olvido que seremos*, d'Héctor Abad Faciolince.

Però hi ha coses que no oblida mai, afirma Gemma García del Cerro, coordinadora de pediatria i mare de dos nens, de 3 i 7 anys. El Pare Noel ja ha visitat els seus pacients, tot i que el van haver de veure des de l'altre cos-

Isabel Martínez i les companyes preparen el dinar de "les nenes", les pacients amb anorèxia

La família del doctor Domingo: la seva dona, Àngels; el seu fill, Jordi, i ell, a l'hospital

Margot Pamplona abraça el seu pare, Jordi, ingressat al Sant Pau des de fa una setmana

rat dels vidres. Aquesta pediatra i les seves companyes estan segures que ni tan sols l'òmicron podrà frustrar la màgia dels Reis d'Orient. Aquests dies els hospitals proven de fer més agradable l'estança dels més petits. Sant Pau no oblidarà mai el somriure d'un nen que anhelava veure en Batman. I en Batman el va anar a veure des de Gotham! De vegades les peticions són més senzilles, com la que va expressar una Nit de Nadal una altra criatura: "Vull el meu plat preferit: macarrons!".

Tant de bo es mengés una safata de macarrons la doctora Mireia Puig, de 55 anys. La directora d'urgències, que ha alertat de la punyent falta d'especialistes, porta un ritme que no toleraria en els seus malalts. El seu equip explica que fa jornades maratonianes de dotze hores o més i la feina l'absorbeix tant que la majoria de les vegades se salta el dinar. I no és un cas únic, ni de bon tros.

Un transatlàntic pot desafiar un huracà amb remos? Sí, el Sant Pau n'és la prova. La sala de màquines funciona per la suma d'esforços personals. Tots hi contribueixen, com Antonio

Alguns preparatius són molt visibles: els menús nadalencs, arbres, llaços vermells, barrets de Pare Noel...

Però molts no volen veure novetats menys festives, com la necessitat d'ampliar la zona d'urgències

Martínez, de 57 anys, vigilant de seguretat i zelador. Un home dur, un home tendre, com un personatge de Marsé. "No oblidaré mai els qui van morir en solitud, sense els seus. Fem el que sigui necessari perquè això no es repeteixi".

Hem parlat d'un hospital de referència de Barcelona amb gairebé 4.000 treballadors, 4.000 sisifs, 4.000 remers, però podríem parlar d'altres de Sabadell, Madrid, Sevilla, Valladolid, Santander, A Coruña... Tot i que ja no en poden gaudir, en Joan i la Josefa, uns pagesos de Camarasa, a la Noguera (Lleida), són dues de les moltes mans que van ajudar amb el seu sacrifici a edificar la sanitat pública.

La Noguera obligava llavors a treballar de l'alba a la mitjanit per arrencar un jornal al camp. Aquell matrimoni ho va fer, i va inculcar l'ètica de l'esforç al seu fill: "Sigueu honrats, fes el que vulguis, fes-ho bé i dedica-hi les hores necessàries". En Joan i la Josefa, de qui som deutors, van ser els pares del doctor Pere Domingo, però podrien ser els de la majoria de nosaltres. I gràcies a ells i als que són com ells avança el vaixell.●